

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **T. N. T.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky**, Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, P. O. BOX 78, 130 51 Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 8. 2014, č. j. CPR-10674-2/ČJ-2014-930310-V243, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 10. 2014, č. j. 32 A 3/2014 – 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 8. 2014, č. j. CPR-10674-2/ČJ-2014-930310-V243 (dále jen „rozhodnutí žalované“). Uvedeným rozhodnutím žalovaná změnila rozhodnutí Policie České republiky,

Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend Hradec Králové (dále jen „krajské ředitelství žalované“) ze dne 28. 5. 2014, č. j. KRP H-40271-88/ČJ-2013-050026-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), tak, že stěžovateli stanovila třicetidenní lhůtu k vycestování od právní moci rozhodnutí žalované.

II. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

[2] Ze správního spisu vyplývá, že krajské ředitelství žalované uložilo stěžovateli správní vyhoštění poprvé již dne 1. 3. 2011. Stěžovatel jej však nerespektoval. Rozhodnutím krajského ředitelství žalované ze dne 12. 11. 2013, č. j. KRP H-40271-78/ČJ-2013-050026-SV (dále jen „rozhodnutí o vyhoštění“), bylo stěžovateli opět uloženo správní vyhoštění, stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU na dva roky, a stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Toto rozhodnutí stěžovatel napadl odvoláním, následně žalobou i kasační stížností, o níž bylo Nejvyšším správním soudem vedeno řízení pod sp. zn. 8 Azs 71/2014. Z toho důvodu mu byl na základě výjezdních příkazů pobyt prodlužován. Dne 27. 5. 2014 stěžovatel podal žádost o stanovení nové lhůty k vycestování dle ustanovení § 101 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění platném pro projednávanou věc. Důvod pro stanovení nové doby stěžovatel spatřoval v tom, že rozhodnutí o vyhoštění bylo v té době předmětem řízení u Nejvyššího správního soudu. Výjezdními příkazy mu byl prodloužen pobyt, dobu uloženou mu k vycestování rozhodnutím o vyhoštění již nebylo možno dodržet. Krajské ředitelství prvostupňovým rozhodnutím stanovilo stěžovateli novou dobu k vycestování, a to do 30. 6. 2014.

[3] Stěžovatel toto rozhodnutí napadl odvoláním, podle něhož nově stanovená doba neodpovídá aktuálnímu stavu soudních řízení o jeho vyhoštění. Požadoval stanovení této doby tak, aby mohl setrvat na území ČR až do doby rozhodnutí o odkladném účinku kasační stížnosti ve věci jeho vyhoštění. Doba byla podle stěžovatele příliš krátká na to, aby si mohl zařídit všechny věci v ČR a připravit vše nezbytné pro odcestování do domovské země, především ubytování a zaměstnání. Žalovaná na základě podaného odvolání změnila prvostupňové rozhodnutí tak, že nově stanovila stěžovateli dobu k vycestování 30 dnů od právní moci jejího rozhodnutí. Tuto dobu žalovaná určila s ohledem na to, že stěžovatel vlastní platný cestovní doklad, doba je dostatečná k zajištění letenky a Nejvyšší správní soud již ve věci vyhoštění stěžovatele zamítl návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

III. Řízení před krajským soudem

[4] Proti rozhodnutí žalované podal stěžovatel dne 8. 8. 2014 žalobu dle části třetí, hlavy II, dílu 1 s. ř. s., podle které byl návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítnut pouze z formálních důvodů, neboť nedoplnil ve stanovené lhůtě důvody. Stěžovatel však podal nový návrh. Uvedl, že sice vlastní cestovní pas, ale doba 30 dnů přesto není dostatečná. V tak krátké době není možné zakoupit letenku do Vietnamu, a pokud ano, je nepřiměřeně drahá. Stěžovatel ve své vlasti, na rozdíl od České republiky,

pokračování

již nemá žádné rodinné ani jiné sociální vazby. Podle žaloby by stěžovateli mělo být umožněno setrvat na území České republiky až do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci jeho vyhoštění. Stanovená doba je příliš krátká k obstarání všech nezbytných záležitostí spojených s vycestováním.

[5] Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Podle odůvodnění napadeného rozsudku se žalovaná řádně a přezkoumatelně zabývala odvoláním stěžovatele. Doba k vycestování byla stanovena v zákonných mantinelech, přičemž žalovaná dostatečně odůvodnila, proč zvolila právě dobu 30 dní. Stěžovatel vlastní platný cestovní doklad a námitky vztahující se k ceně letenky byly dle krajského soudu pouhou spekulací. Stěžovatel také mohl počítat s variantou, že v řízení před Nejvyšším správním soudem o jeho vyhoštění nebude úspěšný, a uspořádat si záležitosti nutné k vycestování. Nejvyšší správní soud navíc již v uvedené věci rozhodl tak, že kasační stížnost stěžovatele zamítl. Dále se krajský soud ztotožnil s vypořádáním věci žalovanou a odkázal na její rozhodnutí.

IV. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[6] Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel včas podanou kasační stížností z důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., kterou dne 13. 11. 2014 doplnil o důvody.

[7] Stěžovatel namítal pochybení krajského soudu při posouzení přiměřenosti doby stanovené k vycestování. Kasační stížnost dále obsahovala shodnou argumentaci jako v řízení o žalobě, podle které stěžovatel v tak krátké lhůtě nestihne koupit letenku (za přiměřenou cenu), zařídit si zaměstnání a ubytování ve Vietnamu a uspořádat si věci v České republice před odletem. Ve své vlasti již stěžovatel nemá sociální ani rodinné vazby, veškerá jeho rodina je v České republice. Krajský soud měl podle stěžovatele reflektovat skutečnost, že v řízení o kasační stížnosti ve věci správního vyhoštění, podal stěžovatel nový návrh na přiznání odkladného účinku. Stěžovateli mělo být umožněno setrvat na území České republiky až do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci jeho vyhoštění.

[8] Žalovaná se ke kasační stížnosti vyjádřila podáním ze dne 12. 11. 2014, jímž se ztotožnila s vypořádáním věci krajským soudem a odkázala na veškerý spisový materiál.

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[9] Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[10] Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li rozhodnutí správního orgánu nicotné. K výše uvedeným vadám tedy Nejvyšší správní soud přihlíží z úřední povinnosti. Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek, přičemž přihlédl i k obecné námitce nepřezkoumatelnosti uplatněné stěžovatelem a žádné z výše uvedených pochybení v řízení před krajským soudem neshledal. Jak je z níže uvedeného zřejmé, krajský soud vypořádal všechny žalobní námitky stěžovatele, své závěry o nich srozumitelně a dostatečně odůvodnil.

[11] Stěžejní námitkou stěžovatele bylo určení nepřiměřeně krátké doby k vycestování.

[12] Na úvod Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí žádnou novou argumentaci, se kterou by se již nevypořádal krajský soud v napadeném rozsudku. Žalovaná určila stěžovateli k vycestování dobu 30 dní. Odůvodnila ji tím, že stěžovatel má platný cestovní doklad a tato doba je dostatečná k obstarání letenky.

[13] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného považuje ve shodě s krajským soudem třicetidenní dobu k vycestování stěžovatele za přiměřenou. Podle ustanovení § 118 odst. 3 věty první zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), *[d]oba k vycestování z území se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů*. S ohledem na citované ustanovení je zřejmé, že žalovaná rozhodla v zákonem stanoveném rozmezí při určování doby pro vycestování stěžovatele z České republiky. Žalovaná zvolenou dobu řádně odůvodnila, přičemž ve smyslu ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. nepřekročila zákonem stanovené meze, ani nezneužila svého správního uvážení (blíže ke správnímu uvážení srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011 – 154, dostupné na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu).

[14] Žaloba proti rozhodnutí o správním vyhoštění má ze zákona o pobytu cizinců odkladný účinek, přičemž podle ustanovení § 172 odst. 7 tohoto zákona *[o]žalobě proti rozhodnutí o správním vyhoštění soud rozhodne do 60 dnů*. Stěžovatel tedy měl dostatečný prostor k tomu, aby si záležitosti spojené s nuceným vycestováním obstaral i v této „dodatečné lhůtě“, nemohl se přitom objektivně spoléhat na to, že jeho žalobě bude vyhověno. K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 10. 4. 2013, č. j. 1 As 7/2013 – 32. Krajský soud v posuzované věci ostatně správně poukázal na skutečnost, že stěžovatel mohl a měl počítat i s variantou, že v řízení před Nejvyšším správním soudem nebude ve věci správního vyhoštění úspěšný. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 7. 2014, č. j. 8 Azs 71/2014 – 49, kasační stížnost stěžovatele zamítl, čímž definitivně potvrdil rozhodnutí krajského ředitelství žalované, kterým byl stěžovatel vyhoštěn. Lhůtu 30 dnů lze v projednávané věci považovat za přiměřenou k zařízení zcela nezbytných záležitostí k vycestování, pokud si byl stěžovatel vědom existence dalších úkonů, které bylo třeba dle jeho názoru před vycestováním provést, měl vzhledem k výše uvedeným skutečnostem možnost tak učinit již dříve. Ve věci jeho správního vyhoštění bylo rozhodováno opakovaně, stěžovatel byl z České republiky

pokračování

poprvé správním rozhodnutím vyhoštěn již dne 1. 3. 2011. Konečné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dne 30. 7. 2014 ve věci sp. zn. 8 Azs 71/2014 pro stěžovatele nebylo a nemohlo být překvapivé. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud neshledal tuto námitku důvodnou.

[15] Stěžovatel dále namítal, že krajský soud nezohlednil skutečnost, že Nejvyšším správním soudem ještě nebylo rozhodnuto o jeho druhém návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 8 Azs 71/2014.

[16] K tomu Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 30. 7. 2014, č. j. 8 Azs 71/2014 – 49, kterým byla kasační stížnost stěžovatele v řízení proti rozhodnutí o správním vyhoštění zamítnuta a řízení tím bylo s konečnou platností ukončeno. V závěru tohoto rozhodnutí zdejší soud konstatoval, že o opětovném návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku již nebylo rozhodováno, neboť Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti stěžovatele rozhodl bezodkladně. Žalovaná i krajský soud tedy rozhodovaly bez pochybností o tom, že přezkumné soudní řízení ve věci správního vyhoštění stěžovatele bylo ukončeno. Nejvyšší správní soud tak neshledal žádné pochybení krajského soudu, které mělo za následek vydání nezákonného rozhodnutí ve věci.

[17] Pro úplnost Nejvyšší správní soud konstatuje, že nerozhodoval samostatně o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť rozhodl neprodleně ve věci samé.

VI. Závěr a náklady řízení

[18] Kasační námitky uplatněné stěžovatelem nebyly Nejvyšším správním soudem shledány důvodnými a ani z přezkumu dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní soud provádí z úřední povinnosti, nevyplynul důvod pro zrušení napadeného rozsudku krajského soudu. Kasační stížnost stěžovatele byla proto v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 s. ř. s. větou poslední zamítnuta.

[19] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by náleželo žalované, protože však žalovaná žádné náklady neuplatňovala a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by jí vznikly a jež by překročily náklady její běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že se žalované náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2014

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu